

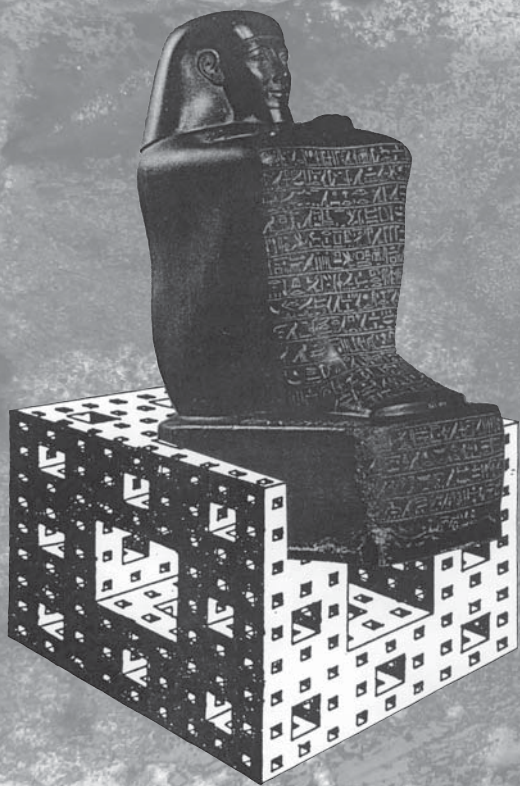
Pavel Ctibor

SILENTBLOKY

SILENTBLOKY

Pavel Ctibor

SILENTBLOKY

Praha 2009

Kniha vychází za finančního přispění
Ministerstva kultury ČR

*Obrázek na frontispisu: Analýza na jedné straně
nikoli přízemní, inklinující k hypochondrii,
ale rovněž ne autistická, tíhnoucí nutně k inflaci.*

SILENTBLOKY

Copyright © Pavel Ctibor, 2009

Czech edition © dybbuk, 2009

ISBN 978-80-86862-87-3

AUTOHISTORADIOGRAM

(text písně)

Do tělíčka na čekanou šel starý histolog — — —

Experimentálnímu zvířeti se vstříkne sloučenina značená radioaktivním izotopem, jež se podle své chemické povahy vtělí do struktury nervové tkáně

Zvíře se pak usmrtí a jeho mozek se nakrájí na mikroskopické řezy, které se přikládají na fotografickou desku, nebo se přímo polévají emulzí

Fotografická emulze je citlivá na radioaktivní záření, takže po několikadenní expozici dostáváme snímek auto — histo — radio — gram (zopakovat 5x)

(refrén)

Do tělíčka na čekanou šel starý histolog
Měla ho ráda dívenka, která šla za ním do masa
Do tělíčka na čekanou šel starý histolog

(takže po několikadenní expozici dostáváme snímek auto — histo — radio — gram)

FULL BODY ADORATION

(..., BUT HOW, HOW?!)

1) Motiv: Motivem může a musí být vděčnost tělu. Tělu zahazovanému jako rašple erodovavší prostor. Tělu zaprodanému jako manifestace ducha v čase. Tělu — izolačnímu tanku buněčné diplomacie. Kde jste byli celé ty tisíce let, zatímco vaše těla zde

strádala nepovšimnuta? Kam jste odnesli svou pozornost, že tu po ní nezůstalo skoro ani podlehnutí?! Nezoufejte — vaše těla zoufají za vás!

2) In vitro?: Ne povrch je předmětem mé vděčnosti, nýbrž obsah. Povrch se rodí vašim smyslům, ale obsah se rodí vám. Co má být ukázáno, nemůže být dokonale efektivní, proto povrch je jen znak — ryska k zaostřování. Jak se může mysl odvděčit tělu? Může je konejšit (konej shit!), ale tím jen odhaluje pravou tvář (hle — antropomorfizace coby projev nevděčnosti tělu!) svých úmyslů. Mysl tělo opíjí, aby jí poskytlo zapomenutí či povznesenou náladu. Mysl tělo futruje vitamíny a vyvádí na čerstvý vzduch, aby si zahojila kus svědomí. Pozor — kus sebe. Co má ovšem společného tahle sugesce mysli do sebe samé s potřebou těla? K čemu ta ryska na míření? Když potřebuji vystřelit do všech stran současně, asi musím přijmout fakt, že mi nezbývá než v místě, kde právě jsem, nechat vybuchnout granát. — Mysl se může tělu odvděčit jen tím jediným způsobem, který má v moci, totiž že je promyslí.

3) In vivo?: Kde je příčina dualismu. Těla kontra ducha. Těla, které shnije, a ducha, jenž bude spasen. Je to v hanbě, ve špatném svědomí. Co by to bylo za trest, brát si s sebou toho, kdo je ztělesněnou (jaký to eufemismus!) připomínkou, co jsme v této podobě existence nejvíce odflákli. Přítel, který toho na nás až moc ví, musí padnout za oběť. A je to bolestná ztráta! Tak tedy dvě mouchy jednou ranou. Ale to hlavní přeci jen je být z těla venku. Jestliže se modlíte k bohu a připustili byste jej coby kolektivní prostor vaší víry, modlíte se zároveň za boha. Modlíte-li se k tělu, činíte to zároveň za tělo, aby bylo kromě jiných možností též kolektivním prostorem vaší víry. Takto lze tělo stvořit, je ovšem otázka, zda se nechá. Ta nepoddajnost je předmětem mého příštího zájmu.

ÚLEK

Právě když jsem při přecházení silnice myslel na text (v tu chvíli teprve velmi zhruba se rýsující) o lokační hypochondrii, minul mne jen o pár desítek centimetrů rychle jedoucí autobus, jehož přibližování jsem předem vůbec nezaregistroval. V takové chvíli se zpravidla dostaví úlek, pokud se člověku podaří nemít jím zúžené vědomí — což lze, dle definice zúženého vědomí přestává ono zúžení současně s okamžikem, kdy přestává být akutně ohrožen život —, lze si všimnout, co se při úleku a jeho postupném odeznívání děje. První fáze (akutní ohrožení života — doba trvání v probíraném případě maximálně půl sekundy): zde je vědomí skutečně tak podstatným způsobem zúženo, že si z této fáze nepamatuji nic. Naráží-li se při zkoumání té fáze na problém, že nelze studovat leknutí připravované jakožto leknutí náhlé, nezbyvá než přijmout poznámku, že zapojení stochastických procesů do přípravy leknutí hovoří ze své podstaty (!) o dalším pouze z hlediska lekavosti pokusné osoby, ale už daleko sporněji z hlediska studia jednoho konkrétního leknutí. Vstoupí-li sem jako faktor strach z leknutí, mění se kategorie velmi podstatně (je to pozoruhodné, avšak na tomto místě to nemá co dělat). Druhá fáze (následující asi polovina sekundy): úlek vyvolal mobilizaci schopnosti uvědomování. V této fázi došlo k rozhodování, jak z dané situace ven — jak zažehnat případné další související ohrožení života (v daném případě rozhlédnutí se, analýza situace a přeběhnutí zbytku silnice způsobem, jenž snížil další riziko na minimum). Zároveň s tím již docházelo k vyhodnocování, co se vlastně stalo. A to i v abstraktní rovině — že došlo k situaci, na niž je organismus naučen reagovat úlekem. Fyziologicky došlo k pocítění „úderů“ na páteř jakoby shora do obratle manipúra okruhu (jsem přesvědčen, že jde o ten obratel, o němž bude zmínka v zápisu snu). Jako by udeřilo kladivo, které se nepozorovaně zdvihlo v první fázi. Třetí fáze (několik desítek sekund): začátek lze položit ihned do okamžiku, kdy byla ukončena analýza situace ohrožení.

Již na chodníku jsem pokračoval v chůzi a mohl více pozornosti přesunout na sledování procesů v těle. Onen úder se šířil jako tlaková vlna po páteři dolů přes pánev a symetricky do obou nohou. Přitom se delší okamžik (asi 2 sekundy) zdržel v kyčlích, kolenou a kotnících, až po uplynutí necelé minuty přešel chodidly do země. Byl jsem rázem „lehčí“. Zároveň v hlavě pokračoval rozbor příčin situace ohrožení — kde jsem udělal chybu: byl jsem hypochondricky lokalizován u onoho textu.

LOKAČNÍ HYPOCHONDRIE

Hypochondrie je utkvělá představa o existenci choroby, resp. sklon tuto utkvělou představu vytvářet. Zaměňovat jednu takovou představu za jinou, aby bylo možno neustále nalézat nové symptomy. Jedna choroba vyčerpá svůj potenciál symptomů jako jevů k nalezení — objevení —, a musí nastoupit jiná. Chci zde zdůraznit obmyslnost tohoto postupu. Důvtip, s jakým mysl nalézá argumentační roviny, jen aby ospravedlnila nutkavý ráz oné záměny. Mysl hypochondra je zaměřena na vytváření příznaků, které teprve lokalizuje — sama je rozmisťuje po těle. Někde v paleokortexu nebo v ještě hlouběji ležících částech mozku, jež vyhodnocují informace vegetativního nervstva, vzniká představa o umístění vzruchu, jenž odpovídá pocitu, který právě v mozku vznikl. Mozek pak reaguje na příslušný vzruch, jako kdyby přicházel z „vybraného“ místa v těle. To vede opět k problému „hybridní zpětné vazby“ (zmíněné později mj. v souvislosti s projekcemi), kde mají hodnoty „naměřené“ (ISTWERT) jistou nekontrolovatelnou perzistenci v rámci souborů hodnot požadovaných (SOLLWERT). To bych nazval obmyslností. Kdyby se hypochondrova „analytická“ dovednost skutečně přenesla na periferie, mohla by vzniknout oprav-

dová koincidenční zpětná vazba. Lidská podstata má v sobě možná kus hypochondrie alespoň v tom, že většina lidí nebývá schopna takto praktikovat koincidenční zpětnou vazbu. Typický stárnoucí inteligentní technokrat (nebo jen technofil) vám poví, že teprve k stáru zjistil, že má ledviny — rozuměj: tím, že ho začaly bolet. Je to snad opak hypochondra? Ví vůbec člověk, co má za signály přijímat od zdravého orgánu, nebo je to pouhé NIC, mlčení obvodu s diferenční zpětnou vazbou, pokud SOLLWERT = ISTWERT? Nebo je to necitlivost, jež způsobuje, že jsou rozpoznány až odchylky o jisté velikosti? V tomto momentě se omezím na to, že by bylo nebezpečné, kdyby člověk věděl, neboť hodnoty ISTWERT by mohly rozvinout v mozku obmyslnou variantu zdraví, s jakou by se orgány samy nedokázaly vyrovnat. Přejdu teď trochu stranou — k otázce pohledu do očí. Když mám oči unavené sluncem nebo sledováním nějakých čmáranic na papíře, nerad se dívám lidem zpříma do tváře, zejména nemám-li brýle. Je to způsobeno neostrotí mého vidění. Mám nedobry pocit, že zatímco oni dostávají o mně plnocennou informaci, já o nich nikoli (i ve smyslu restimulativní funkce — viz citát z Dragomireckého, později). Čili — můj organismus mne chrání.

MONGOLOID JAKO ETALON DIFERENCE

Je potřeba všimnout si rozdílu mezi pohledem „na tvář druhého“ a „do očí druhého“. Fakticky se při pohledu do očí lze jen těžko vyhnout tomu, aby v zorném poli byla celá tvář. Lze ji však vědomě eliminovat. Nejlépe se tato schopnost prokáže při pohledu do tváře mongoloida. Ta může být zvláště iritující pro svou

odlišnost, ale je méně restimulující než tvář člověka nepostiženého Downovým syndromem. Vlastní tvář je absolutně restimulující. To je prověřitelné pouze formou tzv. vytělesnění, které musí být ovšem provedeno v stavu, kdy oči zůstávají otevřeny — nikoli ve spánku —, na člověka se zavřenými očima se lze dívat zcela libovolně, neboť vědomí, že on mne nevidí, je dokonalou ochranou. Jsou tedy oním restimulantem oči a nikoli tvář? Ne. Sám sobě může člověk běžně pohlédnout v tvář pomocí zrcadla (vody, kovu..., viz práce s „magickými zrcadly“). Tam je ale stranově převrácena. To je natolik velká diference (viz dílo Mana Raye, jehož podstatné objevy v tomto směru v Praze prezentoval Jiří David), že stačí eliminovat restimulativní funkci naprosto stejného. (Otázku měřítka citlivosti s ohledem na rychlost světla a z ní plynoucí netotožnost obrazu s osobou nehodlám přibírat do hry.) Ovšem lze eliminovat tvář a dívat se sám sobě pouze do očí. Opět jsou stranově převráceny, což by mohlo nebýt na závadu v konstrukci těchto myšlenek jen u toho, kdo má v dokonalém pořádku zrak nebo aspoň stejný počet dioptrií na obou očích. Pro ostatní možno doporučit alespoň náhradní variantu s pohledem obou očí upřeným do jednoho oka obrazu. — Nelze tvrdit, že by to bylo výrazně restimulativní. Čili — tvář bez očí restimulativní není a oči bez tváře rovněž ne. Pouze oči s tváří — s kontextem tváře. Pohled do tváře s žhnoucíma očima osudu, do příběhu vzpříčeného (jak pověstné sirky proti usnutí) dilataci času, pohled do slunce, který unaví. Unaví, může znamenat i zhorší vybavovací schopnosti atp. v důsledku restimulace. — Co doopravdy cítíš při pohledu do tváře druhého, Stříbrné slunce — měsíční kotouč, na němž jsou odrazem od Země (ode mě) namodulovány příběhy (= tvary kontinentů) tak mocné, že jejich čtení unaví. Psáno 4. 5. 96 — ráno po úplňku. Pozn.: K textu o „Lokační hypochondrii“ (3. 9. 96): jde o to, že jak přehnaná citlivost, tak i přehnaná necitlivost vůči bolesti neumožňuje lokalizovat její zdroj. Citlivost není citlivostí jednotlivých lokálních nervů, ale citlivostí centra. Přecitlivělost centra jeví tendenci podnět z některého nervu považovat za podráždění celého ner-